

Kalle Nevala

Tuntematon insinööri

Orvosta Nokian kautta oman elämän pomoksi

Tuntematon insinööri

Kalle Nevala

Tuntematon insinööri

Orvosta Nokian kautta oman elämän pomoksi

Kuvat Kalle Nevalan kotiarkistosta. Kuvatut puhelimet ovat olleet
työkäytössä.

© Kalle Nevala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4977-7

Sisällysluettelo

Esipuhe	1
Ankara lapsuus	5
Tietokone ja opiskelut	48
Raahen Tietokonealan oppilaitos	75
Opiskelijapolitiikka.....	89
Tampereelle ja Nokialle 2001	101
S60 ja Tieto-X	129
Vanjoen mahtikäsky	159
Zlatanin ja tyyppihyväksyntäuran volley	164
Vancouver ja CHL-Mestaruus	175
Nokian N96 harha-askele ja minun Corvette	192
Route 66	205
Kolumbia ja Obama	215
Symbianin Burning Platform.....	233
Nokian viimeinen oljenkorsi, Meltemi.....	247
OVI-Store ja Nokia-X Android	251
Tenon ja Start-up yrittämisen valloitus	260
eSend	275
Kaksi EXITTÄ.....	285
Loppuyhteenveto	307
”Miten saan ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa” kirjan ohjeet peilattuna elämään.....	314
Viitteet	320

Esipuhe

Kirjoittelen tätä kirjaa katsellen asuntomme ikkunasta Näsijärvelle. On aurinkoinen aamu ja minulla ei ole kiire minnekään. Vaimoni Riikka nukkuu vielä. Ensimmäisenä koronavuonna 2020 osakkeet ovat nousseet hurjaa vauhtia pörssissä, joten mietin, miksi möin osakkeeni juuri kun ne olivat lähdössä nousuun. Ei sillä toisaalta ole väliä, kun yritykseni Vihreä Älyenergia tekee varsin hyvää tulosta ja taloudellisesti ei ole mitään hätää.

Asuntomme on liiankin iso meille kahdelle sijaiten loistavalla paikalla Tampereella. Uimaan sekä veneilemään pääsee suoraan takapihalta. Olemme juuri harkitsemassa porealtaan asentamista takapihalle sijoittaaksemme sapattiin varatut rahat johonkin, mihin ne voi nyt koronapandemian aikana sijoittaa. Kun matkailu jää nyt pois, niin miksipä ei sijoitaisi omaan takapihaan, jossa kuitenkin viettää paljon aikaa.

Kysyin asiaa isännöitsijältä ja mietin tulevatko naapurit kuinka kateelliseksi: mitähän siitäkin seuraa, mutta oikeasti en juurikaan mieti kateellisia. Olen itsekin ollut joskus sellainen. Nykyään osaan väistää kateuden puuskan paremmin ehkä osittain sen takia, että itsellä menee riittävän hyvin. Toisaalta myös sen ymmärtäminen, että yksittäisen kateuden aiheen taakse voi kytkeytyä vaikka mitä vaikeuksia mitä emme näe. Tai sen näkeminen, että raha ei todellakaan tuo onnea on auttanut ymmärtämään kateuden turhuuden. Ennemmin tulisi ”jenkityylisesti” oppia arvostamaan heitä, jotka jotain kateutta aiheuttavat. Pyrkii oppimaan heiltä ja tehdä itse vähän paremmin sitä, mikä itselle sopii.

No mitäpä näistä, kirjaahan minä rupesin kirjoittamaan. Tämä korona saa aikaan sen, ettei minun tarvitse kiirehtiä työpaikalle aamusta ja

käyttää aikaani liikenteessä mateluun. Sen ajan voin käyttää nyt tämän kirjan kirjoittamiseen seuraavat kuukaudet.

Minulla on työpaikkakin vielä oman yritykseni lisäksi. Kertonee jotain aktiivisuudestani, joka joissain tilanteissa lähentelee ADHD-kriteerejä. Olen kuitenkin asian saanut pidettyä aisoissa, vaikka nuorena se olikin hankalaa. Tämän kirjan kirjoittaminen lienee yksi esimerkki, millä toistan pystyväni erilaisiin suorituksiin, jotka vaativat keskittymistä. Sitä elämäni lienee ulkopuolisen silmin paljolti ollut: valmistumista ennäytysajassa ja suorittamista. Tämä heti sen jälkeen, kun selvisin äitini kuolemasta 12-vuotiaana ja jäin orvoksi. Onneksi velipuoleni otti minut hoteisiini. Vaikka hän on varsin erilainen kuin minä niin loistavan keskustelukumppanin hän on tarjonnut varsinkin myöhemmällä iällä.

Orvoksi jäätyäni ja teini-ikästä selvittyäni se suorittaminen oikeastaan alkoi. Olin lähellä kuolla teininä ja myöhemminkin oli varsin vaikeaa. Koin Nokian matkapuhelimien nousun ja tuhon ihan siellä ytimessä, jossa puhelimet oikeasti insinöörien toimesta tehtiin. Nokian kaatessa perustin oman sähköyrityksen. Työrintamalla minun oli pakko hakea muita töitä elääkseni, ja aloitin ohjelmoijana, kun päälliköille ei ollut töitä. Huomasin ettei ohjelmointi ollut minua varten, ja lähdin mukaan tekemään ”yksisarvista” miljardiluokan firmaa eSendiä vain huomatakseni henkilökemioiden merkityksen ja koin kovia. Lopulta onnistuin tekemään pienen exitin horjuvasta sähkönmyyntiyrityksestäni ja rakentamaan saadulla pääomalla menestyvän yrityksen, jossa saan tehdä juuri sitä mitä haluan.

Ennen kaikkea olen oppinut elämään ja arvostamaan nykyhetkeä. Egoni on vaimoni mukaan melkoinen - vai itsetuntoko se on? Se ei todellakaan ole ollut kovin hyvässä kuosissa nuorempana. Kun luokallamme löytänyt isänsä kopio kiusasi koko luokkaa, tai velipuoleni tyt-

töystävä ei luonnollisesti välittänyt minusta kuin oma rakas äitini. Itsetuntoni ehkä kasvoi silloin kestävämmän vaikka mitä. Ja niitä kokemuksia on todellakin tullut.

Olen miettinyt, haluanko kirjoittaa kirjaa, koska en varsinaisesti halua olla esillä. Olen insinööri, joka tykkää myös puuhailla itsekseni, eli jonkinlainen introvertti. Mainetta ja mammonaa en ole hakemassa, tai ehkä vähän, niin kuin me kaikki. Ehdoin tahdoin esille ja lehtijuttuihin en halua. Siinäpä syy vältellä kirjan kirjoittamista... Toisaalta tulen hyvin toimeen ihmisten kanssa ja saatan mennä helposti juttelemaan vieraillekin ihmisille. Ehkäpä sittenkin sitä extroverttiä puolta löytyy sen verran, että tämän kirjan verran voin esille tullakin.

Miksi kirjoitan kirjan itsestäni ja kokemuksistani? Uskon että edellä mainittuine käänteineen elämäni on erittäin vaiherikas kerrottava jo tässä vaiheessa ollessani vähän päälle 40-vuotias. Sen lisäksi sisäinen taiteilijani - joka on muuten erittäin surkea maalari - pyrkii kertomaan, että tässä pääsen luovaan hommaan. Sitähän minä olen Pauli Hanhiniemen mukaan tehnyt ”luodessani” ohjelmistoja ja laitteita Nokian matkapuhelimille sekä parille startupille. Minusta hänen kommenttinsa kuulostivat uskomattomilta. Hän muuten ”nimesi” minut managerikseen ravintolavaunussa syksyllä 2019, kun tulin Finnveran bileistä parhaimpiini pukeutuneena ja humalainen pariskunta yritti päästä hänen puheilleen.

Lukekaapa kirjani, niin tiedätte minusta lisää. Kirjailijainsinööristä, joka kirjoittaa elämänsä ensimmäistä kirjaa itsestään. Nobodystä, joka on tehnyt vähän rahaa. ”I don’t think so”. Insinöörinä olenkin varautunut tähän paneutumalla kunnolla vastaavaan kirjallisuuteen. Olen Espanjan-lomillamme aloittanut lukemaan ja kuuntelemaan Blinkistiä. Blinkist koostaa kirjan yhteenvedoksi, jonka voi kuunnella noin 15-20 minuutissa. Näitä self-helpejä ja elämänkertoja olen kuunnellut sekä

lukenut yli 500 vuoden aikana. Niistä oppineena olen huomannut, että aika monet asiat ovat selviä minulle ja ne toistavat itseään. Sieltä olen löytänyt myös inspiraatiota löytää se oikea minä ja oikea oma juttu elämään onnellisena. Olkoon se stoalaisuus, neljän tunnin työviikko tai ketoruokavalio.

Minulla todellakin oman yrityksen vapaus löytyy ja tässä sitä tehdään erilaista omaa juttua, kun kirjoitetaan kirjaakin lisäksi. Voisin sanoa olevani erittäin onnellinen ja toteuttavani juuri sitä tehtävää, mitä osaan parhaiten tehdä. Tai tähän tämän kirjan arvostelette ja voitte sanoa mitä siitä tuli. Haluan että tekin saavuttaisitte mielessänne samantyyppisen rauhallisuuden ja onnen kukin omalla itselle sopivalla tavallaan. Varallisuuttakin voi tulla, jos tekee sitä mitä parhaiten osaa. Ainakin tullette lukemaan mielenkiintoisen kirjan minusta ja elämästäni. Uskon osaavani kertoa jutun tai kaksi, jotka auttavat myös teitä elämässänne. Erityisesti kaltaisilleni ”tuntemattomille insinööreille” kirjani voi antaa useitakin samaistumisen kohtia. Muille kirja avaa hyvin mielenkiintoisen näkökulman aiheeseen. Nauttikaa!

Ankara lapsuus

On hieman epävarmaa missä olosuhteissa sain alkuni. Tämä siksi että isäni kuoli, kun olin yksivuotias ja äitinikään ei ole siitä enää kertomassa. Naapureilta ja sisarpuoliltani olen kuullut kaikenlaisia enemmän sekä vähemmän siloiteltuja juttuja siitä, miten isäni Aimo oli juoppo tai miten ero heidän isänsä ja minun äitini Allin välillä tapahtui. Perustuen rakkauteen mitä äidiltäni sain, olin kuitenkin hänelle varsin toivottu lapsi ja se myös näkyy siinä, että olen pystynyt kasvamaan näinkin haastavista lähtökohdista kunnan ihmiseksi. Jos Aimo joi, niin Alli ei juonut ikinä. Toisin kuin naapurimme Aira, joka tuli usein rintamamiestalomme ulko-ovea rynkyttämään humaluspäissään. Sai ilmeisesti kaipaamaansa juttuseuraa äidistäni. Kerran ihmettelinkin keittiössämme juomalasia tiskipöydällä, jossa oli jotain kirkasta nestettä. Otinpa siitä huikan ja voi että, kun oli pahan makuista juomaa. Sylkäisin kyseisen juoman lakuaariin niin nopeasti kuin pystyin, ja en kertonut asiasta kenellekään. Ei Airakaan asiaa huomannut humalaltaan, että lasista oli hävinnyt jotain, kun asettelin lasin jäljellä olevine juomineen varovasti samalle paikalle kuin missä se oli ollut.

Lapsuudessani oli paljon muutakin jännittävää kuin Aira. Ensimmäinen kuva minusta on varsin hoitamattomalla rintamamiestalon pihallamme, jossa juoksen 2-3 vuotiaana alasti. Sain vapaasti telmiä tuoloin ympäri pihaa maaseudun rauhassa Vuottolahdessa. Se on pieni maatalouteen pohjannut kylä Kainuussa Oulujärven rannassa. Kaveireita ei naapureissa juuri ollut, kaikki naapurit edustivat seitsemän kilometrin päähän Otanmäkeen malmikaivokselle 60-luvulla töihin tulleita. Otanmäki rakennettiin tuolloin malmikaivoksen ympärille keskelle korpea tuottamaan työpaikkoja. Heidän lapsensa olivatkin jo 20-30 vuotiaita eletessä 1980-lukua.

Vasta kun lapsuusajan paras kaverini Vammaskosken Esa muutti lähes viereemme Oulujärven rantaan, sain ensimmäisen lähes ikäiseni kaverin ollessani kuusivuotias. Sitä ennen ja sen jälkeenkin muistan vierailleen naapureissa ihan vain kylässä. Olisiko tullut äitini karjalaisesta verenperinnöstä, vai mistä, mutta tykkäsin käydä vanhempien ihmisten luona kylässä, kun ei ollut muuta tekemistä. Saatoin tupsahtaa Laantien tai Haataisten luokse vierailuille ihan tuosta noin vain. Ei tuolloin pahemmin soiteltu. Lienenkö edes paljon koputellut. Luulta-vasti kuitenkin, kun yritinhän olla varsin kiltti poika. Kerran Haataisen isännän kysyessä että ”mikä minusta tulee isona”, vastasin että matematiikan professori. Tämä johtuu siitä, että tuolloin ollessani toisella luokalla kävin jo kolmannen luokan matematiikan kirjoja läpi ja kuvittelin olevani hyvinkin edistynyt matemaatikko.

Myöhemmin tälle professorin haaveelle tuli tyly loppu tajutessani kuinka tylsää hommaa se on. Naapureitamme Haataisia oli kiva seurata, kun he kävivät ”keskustelua” koko pihan poikki niin että naapuriin kuului. Reino, joka minultakin tulevaisuuden haaveistani kysyi, oli varsinainen jurrikka.

Muistan hänen esitelleen Partner-moottorisahaansa ylpeänä ja kumella äänellä kertoneen miten pyöräillessä pitää muistaa laittaa työkalut muualle kuin muovipussiin ohjaustangolle. Oli nimittäin joku kerta vasara livnennyt pintojen väliin ja silloin olivat vain jämäkät ranteet sekä kädet pelastaneet pahemmalta. Varsinainen isän malli, joka minulta tosiaan tuolloin puuttui. Hänen poikansa Jukka oli samaa kaliiberia. Kerran kaverini Esan kanssa hänen luonaan vieraillessamme, hän esitteli ampumaansa ahmaa, joka siinä täytettynä irvisti ikkunan vieressä. Luonnollisesti hän hoiti myös paikallisen metsästysseuran puheenjohtajan tointa.

Toisella kerralla hänen luonaan vieraillessamme muistan elävästi, kuinka hän tyhjensi pienen Jaffa-pullon silmiemme edessä yhdellä hui-kalla. Tämä oli mielestämme aivan hukea tempu ja teki hänestä sil-missämme varsinaisen kuninkaan.

Muista lähinaapureista jo aiemmin mainittu Aira asui yhdessä Pasi-n kanssa. Pasi oli menettänyt toisen kätensä ja jalkansa kaivosonnetto-muudessa 70-luvulla, joka ehkä välittyi Airan juomisena. Heidän kans-saan en muutenkaan juuri tekemisissä ollut, muuten kuin sain eri-koisluvan ajaa pyörälläni heidän pihansa poikki.

Tämä kuitenkin muuttui, kun huomasin heidän lapsenlapsiaan heidän pihallaan silloin tällöin ja riensin oitis leikkimään uusien leikkikaverei-den kanssa. Yksi erityinen naapurin lapsista oli Laura, joka asui Ruot-sissa. Laura ei puhunut suomea, mutta ei se juuri haitannut. Ilmeisesti sisarpuoleni Pirjon ottamassa kuvassa ”suutelen” Lauraa suoraan suulle. Tuolloisen väitteeni mukaan välistä näkyy ilmaa, mutta juu ehkä se oli ensimmäinen ”tyttöystäväkokemukseni” neljävuotiaana.

Olin varsin terhakka lapsi ja tykkäsin vierailla naapureissa, mutta kyllä tykkäsin myös olla omissa oloissani rakentaen jotain juttua legoilla tai lukea vaikka kirjoja. Kirjamuodossa ahmin kaikki Enid Blytonit, Viisikot ja kalastuskirjat, mitä kirjastoautosta löytyi. Arto Paasilinnan kirjat luin myös kaikki ja sen aikainen vanha tietosanakirjasarja kelpasi myös lu-kemisekseni, kun en muuta keksinyt. Sen lisäksi kaikenlainen liikkumi-nen ja urheilu kyllä kiinnosti.

Moninaiset olivat leikit varsinkin Esan kanssa. Talvella kun konsolipe-leistä ei ollut tietoaakaan teimme mäkiä ja hyppyreitä lähinnä tien var-teen. Pimeällä saatoimme odottaa tien varressa auton tuloa ja kun auto tuli, laskimme ”piiloon” pusikkoon. Urheilussa pienellä lähistön ala-asteella oli iso osuus, kun siellä pelasimme nelimaalia, jalkapalloa,

pesäpalloa ja talvisin jääkiekkoa. Tennikseen hurahdin saadessani ki-
nuamalla serkultani hänen vanhan puumailansa. Sain myös muuta-
man pallon ja niitä löin talon seinään kuvitellen pelaavani jotain tun-
nettua tennispelaajaa vastaan.

Samoin sisällä rintamamiestalossamme käytin mielikuvitustani pela-
tessani yksin kuvitteellista porrasvastustajaa vastaan. Hyvin pomppiva
kumipallo saattoi kimmota portaasta ennakoimattomasti sen pomp-
piessa alas toisesta kerroksesta. Minä venyin torjuntaan niin ettei
pallo mennyt takaseinään asti. Saatoin heitellä tuota kumipalloa usein
hyvinkin pitkään, kuvitellen itseni vaikka miksi sen aikaiseksi tähtimaa-
livahdiksi. Maalivahdeista en muista kuin Lev Jashinin ”mustan hämä-
hän”. Velipuoleni Juhan mukaan kyseessä oli musta sammakko, kun
siitä ylpeänä hänelle kerroin torjuessani hänen rangaistuspotkuaan lii-
terin edessä. Juha oli kuitenkin kymmenen vuotta minua vanhempi,
joten aika harvoin sain häntä leikkeihin mukaan, kun hänellä oli omat,
minua huomattavasti vanhemmat kaverinsa ja minun touhuni eivät
häntä paljon kiinnostaneet.

Niistä portaista vielä, että portaiden keskivaiheilla oli pieni luukku toi-
mittamassa jonkunlaisen vaatekaapin virkaa. Tämä kyseinen yksiosai-
nen komero sijaitsi juuri leipäkaappimme yläpuolella ja oli mitoiltaan
maksimissaan noin metri kertaa puolitoista metriä. Siihen komeroon
me Esan kanssa mahduimme hyvin leikkimään majaa. Olipa sillä ker-
ralla mukana vielä pilkkikin, jolla ongimme siellä olleesta reiästä leipä-
pussia. Kyllähän se pussi siihen tarttui, mutta tipahti ennen kuin eh-
dimme saalista pienestä reiästä edes yrittää saada ylös.

Portaisiin liittyä toinenkin hyvin varhainen muisto, kun olin jostain löy-
tänyt laatikon äitini imuroidessa yläkertaa ja huusin: ”Saanko laskea
laatikolla nämä portaat?”. Mielestäni kuulin vastauksen kyllä... ja sil-
loin sitä mentiin. Laatikko todennäköisesti tökkäsi heti ensimmäiselle

askelmalle, josta lensin vapaapudotuksessa portaita pitkin alaspäin ja päädyin päistikkaa eteisen patteriin. Seuraavaksi äitini kuuli valtaisan huudon, kun minulla oli ranne murtunut ja itkin katkerasti. Käsi oli kantositeessä aika pitkään ja vieläkin vamma muistuttaa itsestään niin, että erityisen rasituksen, kuten Padelin peluun jälkeen voi jopa avaimen kääntäminen tuottaa suunnatonta kipua.

Minussa oli kokeilunhalua ja yrittämisen riskiä jo varsin nuorena. Äitini oli varsin lempeä ihminen, joka ei muistaakseni tuolloinkaan minua kurittanut. Lähinnä tuki miten vain pystyi ja oli siihen aikaan varsin liberaali tai jopa erilainen ihminen verrattuna moneen muuhun. Hän oli poikkeuksellisen sosiaalinen ja viihtyi kutomassa mattoja kylän emäntien kanssa. Hän tuli toimeen kaikenlaisten ihmisten kanssa. Saattoimme läheisestä Ahon kaupasta tullessamme istahtaa tierummun päälle ja jäädä syömään ostamiamme nakkeja. Saattoipa hän viedä minut joskus kerran vuodessa kunnan tukemalle retkelle Runnille tai Parikkalaan.

Olisin varmaan varsinkin sen ajan kasvatuksen mukaan tarvinnut jämän miehen mallin pitämään minut kurissa ja sellaista myöhemmin noin 10 vuoden iässä kaipasinkin. Olisihan siitä ollut hyötyä muutenkin nähdessäni miehen mallin, minkälainen minusta pitäisi tulla. Nyt minulla oli vapautta, jota en toisaalta käyttänyt liian paljon väärin, kun olin kuitenkin aika kiltti perusluonteeltani. Sain juuri tarvittavan määrän rakkautta ja itseluottamusta äidiltäni, kun hän tuki minua esimerkiksi lukemaan lääkäriksi. Tosin yhtenä syynä oli, ettei minun tarvitsisi mennä armeijaan. En tiedä tuliko tämä jostain sotavuosilta asti, että armeijassa joudun sotaan ja kuolen. Myöhemmin kyllä harkitsin lääkärin uraa, mutta veren pelko ei houkutellut. Armeijaan menin ihan normaalisti. Ehkä yhdeksänvuotiaana kokemani tapahtumat loivat äidiltäni pelon myös minun menettämisestäni.

Ennen yhdeksää ikävuotta meno oli ollut varsin mukavaa lapsen eloa maalla rintamamiestalossa Allin hoitaessa minua, Pirjoa, Tuomoa ja Juhaa. Sisarpuoleni olivat 10–15 vuotta minua vanhempia ja minä pyörin heidänkin kanssaan niin paljon kuin he antoivat. Varsinkin Tuomo vei minua usein ajelulle autollaan ja oli muutenkin varsin reilu minua kohtaan.

Olin heinäkuussa 1987 menossa urheiluleirille Haukiputaalle Oulun lähistölle. Kunnan urheiluohjaaja Pali otti minut sen aikaisella ”pitkänokka” Transitilla kyytiin lähistömme pysäkiltä. Minulla tuli paha olo, kuten usein tuolloin autossa tuli.

Sairastin lapsuusajan migreeniä ja se ilmeni usein pahoinvointina autossa. Oksensin matkalla, meidän joutuessa pysähtymään takiani. Pääsin etupenkille istumaan, jossa sain viileä ilmaa kasvoilleni sen verran, kuin tuohon aikaan auton rööreistä ilman kunnollista ilmastointia tuli. Onneksi oloni parani ja olinkin jo Oulun valtatiellä muiden mukana painostamassa Palia ohittamaan autoja sekä hurraamassa ohituksen tapahtuessa. Itse leiriltä muistan jousiammunnan, jonka seurauksena sain myöhemmin pitkän kinuamisen seurauksena äitini ostamaan minulle jousipyssyn, jonka jälkiä löytyy vieläkin rintamamiestalomme seinästä ahkeran tauluun ampumisen seurauksena. Varsinainen erityiskokemukseni tuolla leirillä liittyy siihen, että eräänä yönä minulle tuli outo olo vihjaten jostain epämurkavasta. Se ei liittynyt aiemmin katso-
maamme kauhuelokuvaan, jossa auto-onnettomuudessa irronnut käsi tappoi ihmisiä, vaan minulle tuli tunne, että jotain erityistä on tapahtunut.

Tulin kotiin leirin jälkeen ja ensimmäisenä kotitalomme pihassa minua vastassa oli Juha, joka kertoi uutisen siitä, että Tuomo oli kuollut. Äitini ei pystynyt asiasta puhumaan ja hänelle tämä oli erittäin kova isku. Henkisesti äiti ei koskaan ehtinyt palata ennalleen. Eli sen lisäksi,

Hulivili-isäni ansiosta tulin tähän maailmaan iltatähtenä, joka jäi orvoksi 12 vuotiaana. Luokalleni sattui kiusaaja, mutta onneksi luonteeni ei antanut periksi. Sisulla opettelin tarvittavat taidot ja koulutuksen vaikka opinto-ohjaaja epäili kykyäni puhua englantia ohjaten minut ammattikouluun. Päädyin Nokian matkapuhelimille avainprojektien keskiöön ja start-up maailmaan perustamaan uutta miljardin firmaa.

Tämän viihdyttävämpää ja avoimempaa kirjaa Nokian matkapuhelimien tekijöiden vaikeuksista ei ole ennen kirjoitettu. Kirja on vaikuttava kasvutarina yrittäjyydessä ja omassa elämässä menestymiseen.

Sisarpuoleni Maijan mukaan kirja voisi olla aikakauteni insinöörien tunteiden tulkitsija ja toimia jopa oppimateriaalina insinöörin työn henkisen puolen käsittelemiseen. Sen verran avoimesti omista tunteistani ja tilanteistani puhun. Hiljaisten, projekteissa puurtavien insinöörien, jotka eivät juuri pukahda ja asioita kyseenalaista. Isoisän saarnaajan vereni sai minut niistä asioista kuitenkin puhumaan, ja Pohjanmaalta tuleva isäni täydensi minusta sen verran vauhdikkaan, että tähän kirjaan on tullut aimo annos tarinoita kerrottavaksi.

Kirjan alussa en tiennyt, miksi olen tähän maailmaan päätenyt. Nyt kuitenkin tiedän. Olen kääntänyt heikkoudet ja hankaluudet vahvuuksiksi. Negatiiviset tunteet positiiviseksi elämäksi. Mahdollisuudet olen käyttänyt. Paljon olen pettynyt ja itkenyt. Mitään en vaihtaisi pois. Toivon, että sinäkin opit minkälainen vahvuus meidän kaikkien sisällä on 'kuin isällä' (Cheek, Timantit on ikuisia), jos sen vain valjastamme ja käytämme. Kukin omalla itselle sopivalla tyylillään.